

A MELKIZEDEK TANÍTÁSOK KELETEN

A SÁLEMI vallás első tanítói eljutottak Afrika és Eurázsia legtávolabbi törzseihez is, mindegyre terjesztve a Makiventa-féle örömhírt arról, hogy az embernek az egy egyetemes Istenben való hite és bizodalma a kizárólagos ára az isteni kegy elnyerésének. A Melkizedek Ábrahámmal kötött szövetsége képezte az alapját mindazon első híreknek, melyek Sálemből és a többi központból kiindultak. Az Urantián más vallásnak sohasem volt több olyan buzgó és törekvő hiterjesztője, mint e nemes férfiak és nők, akik a Melkizedek tanait magukkal vitték az egész keleti féltekére. A hiterjesztőket sokféle népből és emberfajtából képezték ki, és a tanaikat nagymértékben terjesztették őslakos megtértek közvetítésével is. A világ különböző helyein létesítettek kiképzőközpontokat, ahol a helyi lakosokat a sálemi vallásra kioktatták és az után megbízták e tanítványokat azzal, hogy a saját népüknél tanítókként működjenek.

1. A SÁLEMI TANOK A VÉDIKUS INDIÁBAN

¹ A Melkizedek korában India fajilag sokszínű ország volt, mely röviddel azelőtt került az északról és nyugatról bejövő árja-andita hódítók politikai és vallási uralma alá. Az árjak ekkoriban a félszigetnek csak az északi és a nyugati részein fordultak elő általánosan. E védikus jövevények a számos törzsi istenségüket is magukkal hozták. Az istenimádási vallási formáik szorosan követték a korai andita őseik szertartási szokásait annyiban, hogy az apa még mindig papként, az anya pedig papnőként működött, és még mindig a családi tűzhely szolgált oltár gyanánt.

² A védikus tiszteletfaját akkoriban a tanító-papok brahman kasztjának irányítása alatti gyarapodás és átalakulás jellemezte, akik fokozatosan átvették a hatalmat a terjeszkedő istenimádási szertartás felett. Már javában folyt az egykor harminchárom árja istenség összeolvadása, amikor a sálemi hiterjesztők behatoltak Észak-Indiába.

³ Az árjak többistenhite ama korábbi egyistenhitük elfajzását jelentette, mely a törzsi egységekre való bomlással jött létre, s minden törzsnek meglett az imádott istene. Az andita Mezopotámia eredeti egyistenhitének és trinitarizmusának ezen elkorcsosulása a Krisztus előtti második évezred első századaiban az újraösszegződés állapotában volt. A sok istent egy panteonná szervezték diausz pitárnak, a menny urának; Indrának, a légkör háborgó urának; és Agninak, a háromfejű tűzistennek, a föld urának és a korábbi Háromság fogalom elcsökevényesedett jelképének hármasság vezetése alatt.

⁴ Határozott többl-egy istenimádási fejlemények törtek utat egy fejlett egyistenhitnek. Agnit, a legősibb istenséget gyakran tették az egész panteon atya-vezetőjévé. Az istenség-anya alapelv, melyet néha Pradzsápatinak neveztek, néha Brahmának hívtak, letűnt abban az istentani

csatában, melyet a brahman papok később a sálemi tanítókkal vívtak. A *Brahmant* úgy tekintették, mint az egész védikus panteont mozgató energia-isteniségi alapelvet.

⁵ ¶ A sálemi hiterjesztők a Melkizedek egy Istenét, a menny Fenségesét hirdették. E kép nem különbözött teljesen az összes isten forrását képező Atya-Brahmá megjelenő felfogásától, azonban a sálemi tantétel nem szertartáskövető volt és ennél fogva éppen hogy szembehelyezkedett a brahman papság hitelveivel, hagyományaival és tanításaival. A brahman papok sohasem fogadták volna el az üdvözülésnek, az Isten kegye elnyerésének hiten keresztüli útjára vonatkozó sálemi tanokat szertartáskövető szabályok és áldozási szertartások nélkül.

⁶ ¶ Az Istenben való bizodalom és a hiten keresztüli üdvözülés Melkizedek-örömhírének elutasítása meghatározó fordulópontot jelentett India esetében. A sálemi hiterjesztők nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy az emberek már kevésbé hittek az ősi védikus istenekben, azonban a vezetők, a védikus vallás papjai nem fogadták el az egy Istenről és az egyszerű hitről szóló Melkizedek tanokat.

⁷ A brahmanok a sálemi tanítókkal vívott harcban összeválogatták a koruk szent írásait, és e később felülvizsgált összeállítás érte meg a legújabb időket a Rigvédaként, a legősibb szent könyvek egyikeként. A második, a harmadik és a negyedik véda úgy követte egymást, ahogy a brahmanok egyre inkább arra törekedtek, hogy megszilárdítsák, formába öntsék és rögzítsék az imádási és áldozási szertartásaikat az akkori idők népeinél. Minden tőlük telhetőt megtettek, és ezek az írások a szépségfogalom és igazság-meglátás bármely hasonló természetű munkájának egyenrangú párját alkotják. De amint e felsőbbrendű vallás megfertőződött Dél-India ezer és egy babonaságával, tiszteletfajtajával és szertartásával, fokozatosan átalakult a halandó ember által valaha is kialakított legtarkább istentani rendszerré. A védák tanulmányozásával fellelhető a valaha megfogalmazott legmagasabb rendű és legalacsonyabb rendű Istenség-felfogások némelyike.

2. BRAHMANIZMUS

¹ Ahogy a sálemi hiterjesztők déli irányban behatoltak a dravidák Dekkán-fennsíkjára, egy erősödő kasztrendszerrel találkoztak, az árjak ama rendszerével, mellyel megakarták akadályozni a faji azonosságuk elvesztését a másodrendű szangik népek emelkedő árhullámával szemben. Lévén, hogy a brahman papi kaszt képezte e rendszer lényegét, e társadalmi rend nagymértékben hátráltatta a sálemi tanítók érvényesülését. E kasztrendszernek nem sikerült megmentenie az árja faját, azonban sikeresen fenntartotta a brahmanokat, akik ennek köszönhetően Indiában a mai napig megőrizték a vallási vezető szerepüket.

² És ekkor, azzal, hogy a felsőbb igazság elutasításán keresztül meggyengült a védizmus, az árjak tiszteletfajtája

egyre inkább engedett a Dekkán felől érkező erősödő hatásoknak. A faji leépülés és a vallási megsemmisülés hullámának megtörésére tett kétségbeesett kísérlettel a brahman kaszt megpróbálta önmagát minden másnál magasabbra emelni. Azt tanították, hogy az istenségnek való áldozás már önmagában is tökéletesen elégséges, hogy az már önmagában is ellenállhatatlan. Azt hirdették, hogy a világegyetem két alapvető isteni elve közül az egyik Brahman, az istenség, a másik pedig a brahman papság. Egyetlen más urantiai nép körében sem merték a papok az isteneiknél magasabbra emelni magukat, nem utalták magukhoz az isteneiknek kijáró tiszteletet. De olyan képtelenül messzire mentek ezen önhitt igényekkel, hogy az egész ingatag rendszer a környező és kevésbé fejlett polgárosodott társadalmakból beözönlő, lealacsonyodott tiszteletfajták előtt összeomlott. Maga a hatalmas védikus papság pedig a tehetetlenség és a borúlátás sötét áradatában kapálózott és merült el, melyet a saját önző és esztelen kevélységük zúdított egész Indiára.

³ Az emberi sajátlényegre való indokolatlan összpontosítás biztosan vezetett a sajátlényeg nem evolúciós továbbélésétől való félelemhez, mely továbbélés az egymást követő emberi, állati vagy növényi megtestesülések végtelen körét jelentette. És az összes szennyező hiedelem közül, melyek hozzákapsolódhattak ahhoz, ami esetleg egy megjelenő egyistenhit lehetett, egy sem volt olyan nevetéses, mint a lélekvándorlásban — a lelkek újratestesülésének tantételében — való eme hit, mely a dravidák Dekkánjából jött. Az ismétlődő lélekvándorlások unalmas és egyhangú körében való hit megfosztotta a küzdő halandókat attól a régóta táplált reményüktől, hogy a halálban megtalálják azt a megszabadulást és szellemi előrelépést, ami egykor a korai védikus hit részét képezte.

⁴ Ezt a bölceleti gyengítő tanítást hamarosan követte a sajátlényegtől való örök megszabadulás tantételének a felfedezése, melyben a sajátlényeg megszabadulását az egyetemes megpihenésben és a Brahmannel, a teremtésösszeség mindent átható lelkével való egyesülésben való elmerülés biztosította. A halandói vágyat és az emberi törekvést hathatósan megalázták és gyakorlatilag megsemmisítették. Több mint kétezer éven át India kiválóbb elméi arra törekedtek, hogy minden vágyuktól megszabaduljanak, és ez szélesre tárta az ajtót ama későbbi tiszteletfajták és tanok előtt, melyek gyakorlatilag a szellemi reménytelenség láncára verték sok hindu nép lelkeit. Minden polgárosodott társadalom közül a védikus-árja fizette a legszörnyűbb árat a sálemi örömhír elutasításáért.

⁵ ¶ A kaszt önmagában nem tudta fenntartani az árjak vallási-műveltségi rendszerét, és ahogy a Dekkán-fennsík alsóbbrendű vallásai egyre beljebb hatoltak északra, beköszöntött a kétségbeesés és a reménytelenség korszaka. Ezekben a sötét időkben történt, hogy az élet elvétele tiltásának tisztelete megjelent, és azóta is él. Sok új tiszteletfajta egyenesen istentagadó volt, azt állítva, hogy az egyáltalán elérhető üdvözülés csakis az ember saját, önálló erőfeszítései árán valósulhat meg. De még mindeme nagyszá-

mú, szerencsétlen életfelfogásban is kimutathatók a Melkizedek-féle, sőt az ádami tanítások torz maradványai is.

⁶ ¶ Ez volt a hindu hit későbbi írásai, a bráhmanák és az upanisadok összeállításának kora. Lévén, hogy elutasították az egy Isten személyes hiten keresztüli megtapasztalásán alapuló személyes vallás tanításait, és hogy beszenyeződtek a Dekkán-fennsíkről érkező lealacsonyító és legyengítő tiszteletfajták és hitvallások áradatától, azok emberszerű jellegétől és újratestesüléseitől, a brahman papság heves választ adott e romlasztó hiedelmekkel szemben; határozott törekvés jelent meg az igaz valóság keresésére és megtalálására. A brahmanok hozzáfogtak az indiai istenségkép emberi alakkal való felruházottságának megszüntetéséhez, azonban e cselekedetük során az istenkép elszemélytelenítésének súlyos tévedésébe estek, és ebből nem úgy emelkedtek ki, hogy felismerték volna a paradicsomi Atya magas és szellemi eszményképét, hanem úgy, hogy megalkották a mindent magába foglaló Abszolútnak a távoli és a létező dolgok bölceleti körébe tartozó felfogását.

⁷ Az önmaguk megtartására irányuló erőfeszítéseik során a brahmanok elutasították a Melkizedek egy Istenét, és ekkor szembe találták magukat a Brahman-feltevessel, azzal a meghatározatlan és csalóka bölceleti sajátlénnyel, azzal a személytelen és tehetetlen *valamivel*, ami India szellemi életét abba a reménytelen és lesújtó helyzetbe hozta, mely attól a szerencsétlen naptól a huszadik századig fennállt.

⁸ ¶ Az upanisadok megírásának idején jelent meg a buddhizmus Indiában. De az ezeréves sikere ellenére sem tudott versenyre kelni a későbbi hinduizmussal; a felsőbb rendű erkölcsisége ellenére az Isten korai leírása még kevésbé volt pontos, mint a hinduizmusé, mely kevesebb és személyes istenségeket adott. A buddhizmus végül engedett Észak-Indiában a harcossal iszlám támadásának, mely határozott képet rajzolt Allahról, mint a világegyetem legfelsőbb Istenéről.

3. A BRAHMAN BÖLCSELET

¹ Bár a brahmanizmus legmagasabb rendű szakasza aligha volt vallás, azért a halandói elmének a bölceleti és a természet dolgai után való vizsgálódás területén kifejtett, valóban legnemesebb törekvései közé tartozott. A véglleges valóság felfedezésének igényétől hajtva az indiai elme nem állt meg addig, amíg az istentan csaknem minden vetületét fel nem derítette, kivéve a vallás alapvető fontosságú, kettős fogalmát: az összes világegyetemi teremtmény Egyetemes Atyját és eme teremtmények világegyetembeli felemelkedési tapasztalásának tényét, mely tapasztalást az örökkévaló Atya elérésére való törekvésük során szereznek, aki azt parancsolta nekik, hogy legyenek olyan tökéletesek, mint amilyen tökéletes ő.

² A brahmani felfogásban az akkori idők elméi tényleg megragadták a valamiféle mindent átható Abszolútnak az eszméjét, mert e kitévelt egyszerre azonosították teremtő energiaként és mindenségrendi válaszként. A Brahmant

úgy tekintették, mint amely meghalad minden meghatározást, melyet csakis úgy lehet felfogni, hogy minden véges minőséget sorban megtagadnak. E hit valóban egy abszolút, sőt végtelen lényre irányult, azonban e fogalom nagymértékben mentes volt a személyiségjegyekről és ezért az egyéni hívők számára nem volt megtapasztalható.

³ A Brahman-Narájánát úgy tekintették, mint az Abszolútot, a végtelen VAN-t, a magyábanvaló mindenségrend elsődleges teremtő potenciálját, az Egyetemes Sajátlényleget, mely állandósultan és magyában létezik szerte az egész örökkévalóságban. Ha az akkori bölcselők képesek lettek volna megtenni a következő lépést az istenségkép kialakításában, akkor fel tudták volna fogni a Brahmant társulóként és teremtőként, a teremtett és fejlődő lények által megközelíthető személyiségként, s ezután e tanítás válhatott volna a legfejlettebb istenségképpé az Urantián, lévén, hogy magába foglalta volna a teljes istenségműködés első öt szintjét és talán felismerte volna a maradék kettőt is.

⁴ Bizonyos szakaszokban az Egy Egyetemes Mindent Átható Lélek, mint a minden teremtményi lét összességének vagy teljességének fogalma az indiai bölcselőket nagyon közel vezette a Legfelsőbb Lény igazságához, de ez az igazság semmit nem segített nekik, mert képtelenek voltak bármiféle ésszerű vagy okszerű személyes megközelítést kialakítani ahhoz, hogy a Brahman-Narájánához kapcsolt, elvont és egyistenhitre épülő céljukat elérhessék.

⁵ Az oksági folytonosság karma-elve megint csak nagyon közel áll a minden tér-idő cselekménynek a Legfelsőbb Istenség-jelenlétében végbemenő következményi egységbe rendeződése igazságához; de ez a kiindulási feltétel sohasem biztosította az egyes hívők számára az Istenség személyes elérhetőségét, hanem csak a minden személyiségnek az Egyetemes Mindent Átható Lélekben való végleges feloldódását.

⁶ A brahmanizmus bölcselete szintén nagyon közel került az emberben lakozó Gondolatigazító felismeréséhez, csak ott tévesztették el az irányt, hogy rosszul értelmezték az igazságot. Az a tanítás, miszerint a lélek nem más, mint a Brahmának az emberben lakozó része, kiközvehetette volna az utat egy fejlettebb vallás számára, ha e felfogást nem rontotta volna el teljesen az a hiedelem, hogy az Egyetemes Egynek az emberben lakozó részén kívül nem létezik emberi egyéniség.

⁷ A sajátlényleg-léleknek és a Mindent Átható Léleknek az összeolvadására épülő tantételben az indiai hittudósok nem tudták biztosítani a továbbélését valami emberinek, valami új és különlegesnek, valaminek, ami az emberi akarat és az Isten akarata egyesüléséből születik meg. Az a tanítás, hogy a lélek visszatér a Brahmanhoz, közeli párhuzamba állítható az Igazítónak az Egyetemes Atya kebelére való visszatérésével, azonban van valami, ami az Igazítótól független, ami szintén továbbél, s ez a halandói személyiség morontiai párja. És ez az alapvető fontosságú fogalom végzetesen hiányzott a brahmani bölcseletből.

⁸ A brahmani bölcselet eljutott a világegyetem sok tényének közelébe és megközelített számos mindenségrendi

igazságot, ám túlságosan gyakran esett áldozatul annak a tévedésnek, hogy nem tett különbséget a valóság különféle szintjei között, úgymint az abszolút, a tapasztalás-meghaladó és a véges szintek között. Nem vette figyelembe, hogy ami véges-csalóka az abszolút szinten, az esetleg teljesen valóságos a véges szinten. És nem ismerte fel az Egyetemes Atya lényegbeli személyiségét sem, aki személyesen elérhető minden szinten, az Istennek az evolúciós teremtmény általi korlátozott mértékű megtapasztalásától egészen a paradicsomi Atyának az Örökkévaló Fiú általi hártatlan megtapasztalásáig.

4. A HINDU VALLÁS

¹ Az évszázadok múlásával Indiában a néptömegek bizonyos mértékben visszatértek a védák ősi vallási szokásaihoz, melyeket módosítottak a Melkizedek-féle hitterjesztők tanításai és amelyeket megszilárdított a későbbi brahman papság. A világ vallásainak a legidősebb és a leginkább világviszonylatú eme vallása további változásokon ment keresztül, válaszolva a buddhizmusra és a dzsainizmusra, valamint a mohamedán és a keresztény hit későbbi megjelent hatásaira. Azonban Jézus tanításai megérkezésének idejére már olyannyira elnyugatiasodtak, hogy a „fehér ember vallásává” lettek, s ennél fogva furcsák és idegenek voltak a hindu elme számára.

² ¶ A hindu istentan jelenleg az istenségnek és az istenségnek négy egymás alatti szintjét írja le:

³ 1. *A Brahman*, az Abszolút, a Végtelen Egy, a VAN.

⁴ ¶ 2. *A Trimúrta*, a hinduizmus legfelsőbb háromsága. E társulásban *Brahmát*, az első számút úgy tekintik, mint amely önmagától teremtett a Brahmanból — a végtelenségből. Ha nem állna túlságosan közel a minden-isten tani Végtelen Egyhez, akkor Brahmá képezhetné az alapját az Egyetemes Atya fogalmának. Brahmát a sorssal is azonosítják.

⁵ A második és a harmadik tag, Siva és Visnu tisztelete a Krisztus utáni első évezredben jelent meg. *Siva* az élet és halál ura, a termékenység istene és a pusztítás ura. *Visnu* roppant népszerűsége annak a hiedelemnek köszönhető, miszerint rendszeresen megtestesül emberi alakban. Így Visnu valóságossá és élővé válik az indiaiak képzeletében. Sivat is és Visnut is némelyek a többi felett állónak tartják.

⁶ ¶ 3. *Védikus és késő-védikus istenségek*. Az árják sok ősi istene, mint Agni, Indra, Szóma, a Trimúrta három tagjához képes másodrendűekként maradtak meg. Számos további isten bukkant fel a védikus India első napjai óta, és ezek is bekerültek a hindu panteonba.

⁷ ¶ 4. *A félistenek*: emberfeletti emberek, hősök, démonok, kísértetek, rossz szellemek, manók, szörnyek, lidércek és a későbbi tiszteletfajták szentjei.

⁸ ¶ Bár a hinduizmus sokáig nem volt képes felrázni az indiai népet, ugyanakkor végig rendszerint türelmes vallás volt. A nagy ereje abban rejlik, hogy ez bizonyult az Urantián valaha megjelent leginkább alkalmazkodó, alakítható vallásnak. Csaknem korlátlan mértékű változásra képes és

szokatlanul tág teret hagy a rugalmas igazodáshoz az értelmi felfogású Brahmannel kapcsolatos nagy és félig egyistenhitre épülő elmélkedésektől a tudatlan hívők lealacsonyodott és legyengült osztályai megrögzött büvtárgyi hitéig és kezdetleges vallásgyakorlási szokásaiig.

⁹ A hinduizmus azért maradt fenn, mert a lényegét tekintve szerves részét képezi India alapvető társadalmi szerkezetének. Nincs olyan nagy függőségi rendje, melyet össze lehetne zavarni vagy el lehetne pusztítani; bele van szöve az emberek életmintájába. A változásokhoz való olyan alkalmazkodóképességgel rendelkezik, melynek nincs párja az összes többi tiszteletközösségben, és türelmes-befogadó magatartást tanúsít sok más vallás iránt, így Gautama Buddhát, sőt még Krisztust magát is Visnu megtestesülésének tekintik.

¹⁰ Ma Indiában nagy szükség van a jézusi evangélium bemutatására — az Isten Atyaságának és az összes ember fiú elismertségének és az ebből következő testvériségnek a bemutatására, mely a szeretetteljes segédkezésben és a társadalmi szolgálatban személyes formában jelenik meg. Indiában a bölcséleti keretek léteznek, a tisztelet szerkezete is megvan; már csak az Ember Fia eredeti evangéliumán keresztül megmutatkozó lendületes szeretet életadó szikrájára van szükség, mely mentes azon nyugati hitelvektől és tantételektől, melyek Mihály élet-alászállását mindig is a fehér ember vallásává igyekeztek tenni.

5. KÜZDELEM AZ IGAZSÁGÉRT KÍNÁBAN

¹ Ahogy a sálemi hitterjesztők Ázsián átjutottak, terjesztve a Fenséges Isten és a hiten keresztüli üdvözülés tanítéletét, sok mindent befogadtak az út során a különböző országokban megismert bölcsletekből és vallási gondolkodásból. De a Melkizedek által megbízott tanítók és az ő utódaik nem tévesztették szem elől a rájuk bízott feladatot; eljutottak az eurázsiai földrész minden népéhez, és a Krisztus előtti második évezred közepén megérkeztek Kínába is. A sálemiek több mint száz éven át Szi Fuch-ban tartották fenn a központjukat, ott képezték ki a kínai tanítókat, akik a sárga emberfajta minden vidékén tanítottak.

² E tanítás közvetlen következményeként jelent meg Kínában a taoizmus legkorábbi formája, mely vallás erősen különbözött attól, ami ma ezt az elnevezést viseli. A korai vagy elő-taoizmus a következő tényezők keveréke volt:

³ 1. Szinglangton sokáig fennmaradt tanításai, melyek Shang-tire, a Menny Istenére vonatkozó felfogásban éltek tovább. Szinglangton korában a kínai nép gyakorlatilag egyistenhívő volt; az istenimádatukat az Egy Igazságra összpontosították, melyet később a Menny Szellemének, a világegyetem urának hívtak. És a sárga emberfajta sohasem veszítette el teljesen e korai istenségképet, bár a későbbi századokban számos alárendelt isten és szellem lopózott be orvul a vallásba.

⁴ ¶ 2. A Fenséges Teremtő Istenség sálemi vallása, mely Istenség az ember hitére válaszul fogadja kegyébe az emberiséget. De azért nagyon is igaz, hogy amikor a

Melkizedek-féle hitterjesztők behatoltak a sárga emberfajta lakta vidékekre, az eredeti üzenetük már jelentősen különbözött a Makiventa korából származó egyszerű sálemi tantételektől.

⁵ ¶ 3. Az indiai bölcselők Brahman-Abszolútról alkotott felfogása, melyhez társult a minden rossztól való megszabadulás vágya. A sálemi vallás keleti terjeszkedésére talán a leginkább idegenszerű hatást a védikus hit azon indiai tanítói fejtették ki, akik a Brahmanról — az Abszolútról — alkotott felfogásukat beoltották a sálemiek üdvözülési felfogásába.

⁶ ¶ Ez az összetett vallás a sárga és a barna emberfajta lakta vidékeken úgy terjedt el, mint a vallásbölcséleti gondolkodás alapjait meghatározó hatás. Japánban ezt az előtaoizmust sintó néven ismerték, és ebben a sálemi Palesztinától nagyon messze eső országban a népek szintén értesültek Makiventa Melkizedek megtestesüléséről, aki azért lakozott a földön, hogy az emberiség ne felejtse el az Isten nevét.

⁷ Kínában mindeme vallások később elkeveredtek és összevegyültek az ősök imádasának egyre erősödő tiszteletfajtájával. De Szinglangton kora óta a kínaiak sohasem váltak reménytelenül kiszolgáltatottá a papok hatalmának. A sárga emberfajta volt az első, mely az ősi rabságból a rend elvén működő polgárosodott társadalom szintjére emelkedett, mert elsőként vívtak ki bizonyos mértékű szabadságot az istenektől való nyomorult félelemmel szemben, még a holtak kísérteteitől sem félték annyira, mint más emberfajták. Kína végül azért bukott el, mert a papoktól való megszabadulás szintjének elérése után nem tudott továbbfejlődni; ezzel csaknem egyenlő mértékben szerencsétlen tévedésbe, az ősök imádasának tévedésébe estek.

⁸ ¶ Ám a sálemiek nem munkálkodtak hiába. Az ő evangéliumuk alapjaira építették a hatodik századi Kína nagy bölcselői a tanításaikat. Lao-ce és Konfuciusz korának erkölcsi légköre és szellemi nézetei a megelőző korszak sálemi hitterjesztőinek tanításaiból nőttek ki magukat.

6. LAO-CE ÉS KONFUCIUSZ

¹ Nagyjából hatszáz évvel Mihály megérkezése előtt a Melkizedeknek, aki már régen elhagyta a húsvér testet, úgy tűnt, hogy a földi tanításainak tisztasága túl nagy mértékben van kitéve a régebbi urantiai vallásokban való feloldódás veszélyének. Egy ideig úgy látszott, hogy a Mihály előfutáraként teljesített küldetését a kudarc veszélye fenyegeti. És a Krisztus előtti hatodik században a szellemi közvetítők szokatlan segédkezésén keresztül, mely folyamatokat még a bolygófelügyelők sem teljesen értik, az Urantia számos vallási igazság felettébb szokatlan előadásának lett tanúja. Több emberi tanító közvetítésén keresztül a sálemi evangéliumot újrafogalmazták és életre keltették, és nagyrészt az így közreadott formájában maradt fenn az ezen írás közreadásának időpontjáig.

² A szellemi fejlődés e különleges századát nagy vallási, erkölcsi és bölcséleti tanítók jellemezték szerte a polgárosodott világon. Kínában a két kiemelkedő tanító Lao-ce és Konfuciusz volt.

³ ¶ *Lao-ce* közvetlenül a sálemi hagyományokból származó felfogásokra épített, amikor kijelentette, hogy a tao a teremtésösszesség Egyetlen Első Oka. Lao nagy szellemi képzelőerővel rendelkező ember volt. Azt tanította, hogy az ember örök végzete „a Taoval, a Legfelsőbb Istennel és Egyetemes Királlyal való örökké tartó egyesülés”. A végleges okozati viszonyról alkotott felfogása meglehetősen éleslátásról tesz bizonyosságot, mert azt írta: „Az Egység az abszolút taoból ered, és az Egységből mindenségrendi Kettősséggént jelenik meg, és e Kettősségből Háromság jön létre, és a Háromság az elsődleges forrása minden valóságnak.” „Minden valóságban mindig is egyensúlyban vannak a mindenségrend lehetséges és tényleges elemei, és mindezeket örökké összhangban tartja az isteniség szelleme.”

⁴ Lao-ce szintén az elsők közé tartozott, akik a jót adni rosszért cserébe tantételét közreadták: „A jóság jóságot szül, de annak, aki igazán jó, a rossz is jóságot szül.”

⁵ Tanított a teremtménynek a Teremtőhöz való visszatéréséről és az életet úgy ábrázolta, mint a személyiség kiemelkedését a mindenségrendi potenciálokból, míg a halált e teremtményi személyiség hazatéréséhez hasonlította. Az igaz hitről alkotott felfogása szokatlan volt, és a „kisgyermeki beállítottsághoz” is hasonlította azt.

⁶ Az Isten örökkévaló célját világosan felismerte, mert azt mondta: „Az Abszolút Istenség sohasem törekszik, de mindig győzedelmeskedik; nem kényszeríti az emberiséget, viszont mindig kész az emberek igaz vágyainak meghallgatására; az Isten akarata örök a türelemben és örök a kifejeződésének elkerülhetetlenségében.” És az igaz hívőről azt hirdette, kimondva az igazságot, miszerint áldottabb dolog adni, mint kapni: „A jó ember nem arra törekszik, hogy az igazságot megtartsa magának, hanem inkább arra, hogy megkísérelje átadni e gazdagságot a társainak, mert ez az igazság felismerése. Az Abszolút Isten akarata mindig előnyöket hoz, sohasem rombol; az igaz hívő célja mindig is a cselekvés, de sohasem a kényszerítés.”

⁷ Lao-cénak az ellen nem állásról szóló tanítása és az a megkülönböztetés, melyet a *cselekvés* és a *kényszerítés* között tett, később a „semmit nem látás, tevés és gondolás” hiedelmeivé fordult. Lao azonban sohasem tanított ilyen téveszmét, jóllehet az ellen nem állás bemutatása hozzájárult a kínai népek békés hajlamainak továbbfejlődéséhez.

⁸ De a huszadik századi Urantia népszerű taoizmusának már igen kevés közös része van a régi bölcselő fennkölt nézeteivel és mindenségrendi felfogásaival, aki úgy tanította az igazságot, ahogy felfogta azt, vagyis mint „Azon hitet, hogy az Abszolút Isten a forrása annak az isteni energiának, mely megújítja a világot, és amely révén az ember felemelkedve eléri a taoval, a világegyetemek Örökkévaló Istenségével és Teremtő Abszolútjával való szellemi egységet.”

⁹ ¶ *Konfuciusz* (Kung Fu-ce) Lao fiatalabb kortársa volt a hatodik századi Kínában. Konfuciusz a tantételeit a sárga emberfajta hosszú történelmének jobb erkölcsi hagyományaira alapozta, és némiképp befolyásolták őt a sálemi hitelezők sokáig megmaradó hagyományai is. A főművét az ősi gondolkodók bölcs mondásaiból készített összeállítás képezte. Életében mellőzött tanító volt, azonban az írásai és tanításai azóta nagy hatást fejtettek ki Kínában és Japánban. Konfuciusz új iramra kényszerítette a sámánokat annyiban, hogy a varázslás helyébe az erkölcsiséget helyezte. De túl jól építkezett; új bűvtárgyat csinált a *rendből* és létrehozta az ősi magatartás iránti tiszteletet, melynek a kínaiak ezen írás elkészítésének idején is még mindig hódolnak.

¹⁰ Az erkölcsiségről szóló konfucianus hitszónoklat azon az elméleten alapult, hogy a földi út nem más, mint a mennyei út torz árnyéka; hogy az időbeli polgárosodott társadalom igaz mintája nem más, mint a menny örökkévaló rendjének tükörképe. A konfucianizmusban magában meglévő istenkép csaknem teljesen alárendelt szerepet töltött be ahhoz képest, amilyen hangsúlyt a Mennyei Út, a mindenségrend mintája kapott.

¹¹ Lao tanításait a keleti emberek néhány kivételtől eltekintve elveszítették, azonban Konfuciusz írásai azóta is az urantiaiak majd egyharmada számára a műveltség erkölcsi szerkezetének alapját képezik. E konfucianus elvek bár megtartották a múlt javát, némiképp ártottak annak a kínai kutatószellemnek, mely azokat az annyira tisztelt eredményeket elérte. E tantételek hatása ellen sikertelenek voltak mind Cs'in Si Huang-ti birodalmi törekvései, mind pedig Mo Ti tanításai, aki az általa hirdetett testvériséget nem erkölcsstani kötelességre, hanem az Isten szeretetére alapozta. Megpróbálta feléleszteni az új igazságra irányuló ősi keresést, de a tanításainak elterjedését Konfuciusz tanítványainak erős ellenállása megghiúsította.

¹² Később sok más szellemi és erkölcsi tanítóhoz hasonlóan Konfuciuszt és Lao-cét is istenítették a követőik Kína ama szellemileg sötét korszakaiban, melyek a taoista vallás hanyatlása és elferdülése, valamint az indiai buddhista hitelezők megérkezése közötti időt kitöltötték. A szellemi hanyatlás ezen évszázadai alatt a sárga emberfajta vallása olyan szárnalmas istentanná korcsosult, mely hemzsegett az ördögöktől, sárkányoktól és rossz szellemektől, melyek mindegyike a nem felvilágosult halandói elme visszatérő félelmeit mutatta. És a fejlett vallás okán egykor az emberi társadalom csúcsán állt Kína visszacsúszott, mert átmenetileg nem volt képes továbbmenni az Isten-tudat kialakításának igaz útján, mely nélkülözhetetlen az igazi előrelépéshez, nemcsak az egyes halandók, hanem az olyan bonyolult és összetett társadalmak esetében is, melyek az idő és tér evolúciós bolygóján a műveltségbeli és társadalmi haladást alkotják.

7. GAUTAMA SZIDDHÁRTHA

¹ A kínai Lao-cével és Konfuciuszal egy időben az igazság egy másik nagy tanítója jelent meg Indiában. Gautama Sziddhártha a Krisztus előtti hatodik században született Nepál észak-indiai tartományában. A követői később úgy állították be, mint egy mesésen gazdag uralkodó fiát, ám az igazság az, hogy egy jelentéktelen törzsfő fejedelemszékének volt a várományosa, mely törzsfő uralma épp csak hallgatólagos volt abban a dél-himalájai kis, félreeső völgyben.

² A hat éven át végzett hiábavaló jógázás után alakította ki Gautama azokat az elméleteket, melyek a buddhizmus világszemléletévé nőttek ki magukat. Sziddhártha elszánt, de hiábavaló harcot vívott az erősödő kasztrendszer ellen. Ezen ifjú látnok herceget nemes őszinteség és különleges önzetlenség jellemezte, mely az akkori emberekben nagy tiszteletet ébresztett. Szakított az egyéni üdvözülés testi szenvedéseken és személyes kínokon keresztül való elérésének hagyományával. És arra buzdította a követőit, hogy az evangéliumát az egész világon terjesszék.

³ India zavaros és szélsőséges vallásgyakorlási szokásai közepette Gautama józanabb és mértékletesebb tanításai üdítő megkönnyebbülést hoztak. Tagadta az isteneket, a papokat és azok áldozásait, de ő sem tudta felfogni az Egy Egyetemes *személyiségét*. Lévnén, hogy nem hitt az egyéni emberi lelkek létezésében, Gautama természetesen hősies küzdelmet vívott a lélekvándorlással kapcsolatos hagyományos hiedelmekkel. Nemes erőfeszítéseket tett az ember félelemtől való megszabadítása érdekében, hogy az ember jól és otthonosan érezze magát a nagy világegyetemben, azonban nem volt képes megmutatni nekik a felemelkedő halandók valóságos és mennyei otthona — a Paradicsom — felé és az örökkévaló létezésben kiteljesedő szolgálat felé vezető utat.

⁴ Gautama valódi látnok volt, és ha megfogadta volna Godad remete intelmét, akkor egész Indiát felrázhatta volna azzal, hogy a hit révén való üdvözülés sálemi evangéliumának felélesztésével ösztönzést nyújt az embereknek. Godad a Melkizedek-féle hiterjesztők hagyományait soha el nem felejtett családból származott.

⁵ Gautama Benáreszben alapította meg tanhelyét, és az oktatás második évében történt, hogy egy tanítvány, Baturan, megismertette a tanárát a Melkizedek és Ábrahám közötti szövetségről szóló sálemi hiterjesztői hagyományokkal; és bár Sziddhártha nem rendelkezett valami tiszta képpel az Egyetemes Atyáról, fejlett képet alkothatott a hiten — az egyszerű hiten — keresztüli üdvözülésről. Így nyilatkozott a követői előtt is és a tanítványait hatvanfős csoportokban kiküldte, hogy hirdessék India népének „a szabad üdvözülés örömhírét; hogy minden ember, nagyok és kicsinyek, képes elérni az üdvösséget a pártatlanságban és az igazságosságban való hit révén”.

⁶ Gautama felesége hitt a férje által hirdetett evangéliumban és ő lett az apácák rendjének megalapítója. Gautama fia is a követője lett és nagyban hozzájárult a tiszteletfajta elterjesztéséhez; megértette a hiten keresztüli üdvözülés új eszméjét, azonban az élete későbbi éveiben vissza-

kozott e sálemi evangéliumtól, vagyis attól, hogy egyedül a hit révén is elnyerhető az isteni kegy, és öregkorában az utolsó szavai azok voltak, hogy „munkálkodjatok a magatok üdvösségén”.

⁷ ¶ Gautamának az egyetemes üdvözülésről szóló, az áldozástól, sanyargatástól, szertartástól és papoktól mentes evangéliuma a terjesztése idején forradalmi és meglepően új tantétel volt a maga korában. És meglepően közel jutott ahhoz, hogy felélessze a sálemi evangéliumot. A tanítása támaszt nyújtott több millió kétségbeesett léleknek, és eltekintve attól, hogy milyen szörnyű torzuláson ment át a későbbi évszázadokban, még mindig úgy él, mint sokmillió emberi lény reménye.

⁸ Sziddhártha jóval több igazságot tanított, mint ami megmaradt a nevét viselő mai tiszteletfajtaiban. A mai buddhizmus ma már nem képviseli jobban Gautama Sziddhártha tanításait, mint a kereszténység a názáreti Jézus tanításait.

8. A BUDDHISTA HIT

¹ Ahhoz, hogy valakiből buddhista lehessen, csak arra volt szükség, hogy nyilvánosan vallja meg a hitét azzal, hogy elmondja a Menedéket: „Menedéket lelek Buddhában; menedéket lelek a Tantételben; menedéket lelek a Testvériségben.”

² A buddhizmus történelmi személytől ered, nem hitrege. Gautama követői Sastának hívták őt, ami mestert vagy tanítót jelent. Bár emberfeletti igényekkel nem lépett fel sem önmaga, sem a tanításai vonatkozásában, a tanítványai már korán *a megvilágosodottnak*, a Buddhának kezdték nevezni; később pedig Sákjamuni Buddhának.

³ ¶ Gautama eredeti evangéliuma a négy nemes igazságon alapult:

⁴ 1. A szenvedés nemes igazságai.

⁵ 2. A szenvedés forrásai.

⁶ 3. A szenvedés megszüntetése.

⁷ 4. A szenvedés megszüntetéséhez vezető út.

⁸ ¶ A szenvedés és az attól való megszabadulás tantételéhez szorosan kötődött a Nyolc Ösvény világszemlélete: helyes nézetek, helyes törekvések, helyes beszéd, helyes magatartás, helyes megélhetés, helyes erőfeszítés, helyes törődés és helyes elmélkedés. Gautamának nem állt szándékában a minden törekvés, vágy és odaadás elpusztítása a szenvedéstől való megszabadulás során; a tanításai inkább azt a cél szolgálták, hogy a halandó embernek bemutassák annak értelmetlenségét, hogy minden reményüket és törekvésüket időleges célokra és anyagi célkitűzések elérésére irányítják. Nem is annyira arról volt szó, hogy az embertársak iránti szeretetet kerülni kell, hanem arról, hogy az igaz hívőnek az ezen anyagi világon meglévő társulásoknál messzebb kell tekintenie, látnia kell az örökkévaló jövő valóságait is.

⁹ ¶ A Gautama-féle tanításnak öt erkölcsi parancsolata volt:

¹⁰ 1. Ne ölj!

¹¹ 2. Ne lopj!

¹² 3. Ne bujálkodj!

¹³ 4. Ne hazudj!

¹⁴ 5. Ne igyál bódító italokat!

¹⁵ ¶ Voltak további kiegészítő vagy másodlagos parancsolatok is, melyek megtartása a hívó döntésétől függött.

¹⁶ ¶ Sziddhártha nemigen hitt az emberi személyiség halhatatlanságában; az ő életfelfogása csak egyfajta működési folytonosságot biztosított. Sohasem határozta meg egyértelműen, hogy mit is ért a nemléti nyugalom tantétébe tartozónak. Az a tény, hogy elvileg megtapasztalható a halandói létben is, jelzi, hogy nem valamiféle teljes megsemmisülési állapotnak tekintette. Felfogása a legfelsőbb megvilágosodás és a mennyei üdvösség valamiféle feltételét is magába foglalta, amelyben az embert az anyagi világhoz rögzítő mindenféle kötelék eltéphető; követése mentességet jelentett a halandó élet vágyaitól és megszabadulást minden, a testet öltés újbóli megtapasztalásával fenyegető veszélytől.

¹⁷ Gautama eredeti tanításai szerint az üdvözülés isteni segítség nélkül, emberi erőfeszítés révén is elérhető; nincs helye az emberfeletti hatalmakhoz folyamodó hitnek vagy imáknak. Gautama, amikor megkísérelte az indiai babonaságok visszafogását, arra vállalkozott, hogy eltéríti az embereket a varázsolási alapú üdvözülés hangos követéseitől. És e törekvésében szélesre tárta az ajtót a követői előtt ahhoz, hogy félreértelmezzék a tanításait és azt hirdessék, hogy az előbbre jutásra irányuló minden emberi törekvés visszataszító és fájdalmas. A követői figyelmen kívül hagyták azt a tényt, hogy a legnagyobb boldogság kapcsolatban van a méltó célok elérésére való értelmes és buzgó törekvéssel, és hogy az ilyen eredmények alkotják a mindenségrendi ön-kiteljesítésben való igazi előrelépést.

¹⁸ Sziddhártha tanításának nagy igazsága a tiszta igazságosság világegyetemének hirdetése volt. Az isten nélküli legjobb bölcséletet tanította, melyet halandó ember valaha is kialakított; ez volt az eszményi emberszeretet és roppant hatékonyan távolította el a babonaság, a varázslási szokások, valamint a kísértetektől, illetőleg démonoktól való félelem minden alapját.

¹⁹ A buddhizmus eredeti evangéliumának komoly gyengesége az volt, hogy nem hozott létre önzetlen társadalmi szolgálatra irányuló vallást. A buddhista testvériség hosszú időn át nem a hívók testvérisége volt, hanem inkább a gyakorló tanárjelöltek közössége. Gautama megtiltotta, hogy pénzt fogadjanak el és ezzel kívánta megakadályozni az alá-fölérendeltségi folyamatok erősödését. Gautama maga igencsak közösségszerető lény volt; az élete valójában sokkal egyszerűbb volt, mint a hitszónoklata.

9. A BUDDHIZMUS ELTERJEDÉSE

¹ A buddhizmus azért virágzott, mert a Buddhában, a megvilágosodottban való hiten keresztül üdvözülést kínált. Jobban képviselte a Melkizedek-féle igazságokat, mint bármely más vallási rendszer, mely Kelet-Ázsia szerete megtalálható volt. Ám a buddhizmus vallásként nem

terjedt el egészen addig, amíg Asóka alsó-kasztbeli uralkodó önvédelemből nem karolta fel, aki az egyiptomi Ikhnaton után az egyik legfigyelemreméltóbb polgári uralkodó volt a Melkizedek és Mihály közötti időszakban. Asóka nagy indiai birodalmat épített ki a buddhista hittérítői által kifejtett térítésen keresztül. Huszonöt év alatt több mint tizenhétezer hitterjesztőt képeztek és küldtek ki az egész ismert világ legtávolabbi határaiig is. A buddhizmust egyetlen nemzedék alatt a fél világ uralkodó vallásává tette. Rövidesen elterjedt Tibetben, Kasmírban, Ceylonon, Burmában, Jáván, Sziámban, Koreában, Kínában és Japánban. És általában véve is olyan vallás volt, mely meglehetősen felette állt az általa kiszorított vagy magasabb szintre emelt vallásoknak.

² A buddhizmusnak az indiai hazájából egész Ázsiában való elterjedése az egyike azoknak a megkapó történeteknek, melyek az őszinte hívők szellemi áhítatát és hitterjesztői állhatatosságát mutatják. A Gautama-féle evangélium tanítói nemcsak hogy bátran vállalták a szárazföldi szállítási útvonalak jelentette veszélyeket, hanem szembenéztek a Kínai-tengereken leselkedő veszélyekkel is, amint a küldetésük teljesítése során az ázsiai földrészen áthaladtak, hogy minden néphez elvigyék a hitük üzenetét. De ez a buddhizmus már nem Gautama egyszerű tantétele volt; ez már az őt istenné tevő, csodákkal teletűzdelt evangélium volt. És minél messzebb jutott a buddhizmus az indiai hegyvidéki hazájától, annál inkább eltért Gautama tanításaitól, és annál jobban kezdett hasonlítani azokhoz a vallásokhoz, melyeket kiszorított.

³ A buddhizmust később erősen befolyásolta Kínában a taoizmus, Japánban a sintó, és Tibetben a kereszténység. Indiában ezer év múltán a buddhizmus egyszerűen elfonnyadt és eltűnt. Brahmanizálódott és később szánalmasan megadta magát az iszlámnak, míg szerte a keleti világ más részein olyan vallási szokássá korszosult, melyet Gautama Sziddhártha sohasem ismert volna el.

⁴ Délen Sziddhártha alapvető tanításainak merev rendje fennmaradt Ceylonon, Burmában és az Indokínai-félszigeten. Ez a buddhizmus hínájána tagozata, mely ragaszkodik a korai vagy elzárkózási tantételhez.

⁵ De még az indiai összeomlást megelőzően Gautama követőinek kínai és észak-indiai csoportjai hozzáfogtak a mahájána tanítás kialakításához, mely az üdvözüléshez a „széles ösvényt” tanította, szemben a vallástisztító déliek hitével, akik a hínájána vagy „keskeny ösvény” mellett tartottak ki. És e mahájánisták elmozdultak a buddhista tantételben eredendően meglévő társadalmi korlátozásoktól, és a buddhizmus ezen északi tagozata azóta is fejlődik Kínában és Japánban.

⁶ A buddhizmus azért élő, gyarapodó vallás manapság, mert sikeresen megőrzi a hívek számos felsőbb erkölcsi értékét. Támogatja a higgadtságot és az önuralmat, fokozza a derűt és a boldogságot, és sokat tesz a szomorúság és a gyötörődés megelőzése érdekében. Az e világszemléletben hívők jobb életet élnek, mint sokan azok közül, akik nem hisznek benne.

10. A VALLÁSI HELYZET TIBETBEN

¹ Tibetben található a Melkizedek tanításoknak a buddhizmussal, a hinduizmussal, a taoizmussal és a kereszténységgel alkotott legkülönösebb társulása. A Tibetet elérő buddhista hitelesítők az ősi vadtság olyan állapotai-val találkozottak, melyek nagyon hasonlítottak ahhoz, amit a korai keresztény hittérítők találtak Európa északi törzseinél.

² Ezek a tudatlan tibetiek nemigen akartak teljesen megszabadulni az ősi varázslási hagyományuktól és a védelemadónak tartott függőiktől. A mai tibeti vallási szertartások a borotvált fejű papok túlbujánzott testvériségéről mutatnak képet, akik körülményes szokásokat követnek, melyeknek részét képezik csengők, egyhangú dallamok, füstölők, körmenetek, rózsafüzérek, képek, függők, képmások, szentelt vizek, pazar öltözékek és gondosan összeállított énekkarok. Merev tantételeik és megszárdult hitvallásaik, titokzatos szertartásos szokásaik és különleges bűjtjeik vannak. A függőségi rendjükbe szerzetesek, apácák, rendfőnökök tartoznak, valamint a Nagy Láma. Imádkoznak angyalokhoz, szentekhez, a Szent Anyához és az istenekhez. Gyakorolják a gyónást és hisznek a tisztító tűzben. A rendházaik terjedelmesek, a székesegyházaik fényűzők. A szent szokásokat a végtelenségig ismételtetik és azt hiszik, hogy az ilyen szertartások megadják az üdvözülést. Imákat erősítenek egy kerékre, és annak forogásától remélik a kérelmeik hatékonyságának növekedését. A legújabb idők egyetlen más népénél sem található meg ilyen sok vallásból származó különféle szokás; e halmozott szertartásrend elkerülhetetlenül túlságosan nehézsé és elviselhetetlenül terheessé válik.

³ A tibetiek a vezető világvallások mindegyikéből rendelkeznek valamennyivel, kivéve a jézusi evangélium szerény tanításait: az Istennel való fiúi viszonyt, az emberek közötti testvériséget és az örökkévaló világegyetembeli örök felemelkedési létpolgárságot.

11. BUDDHISTA BÖLCSELET

¹ A buddhizmus a Krisztus utáni első évezredben jutott el Kínába, és nagyon jól illett a sárga emberfajta vallási szokásaihoz. Az ősök imádása keretében már régóta imádkoztak a holtakhoz; most már imádkozhattak értük is. A buddhizmus hamarosan összeolvadt a felbomló taoizmus hosszú ideig megmaradt szertartáselvi szokásaival. Ez az új, művilleg megalkotott vallás az istenimádási templomaival és határozott vallási szertartásaival rövidesen Kína, Korea és Japán népeinek általánosan elfogadott tiszteletközösségévé lett.

² ¶ Bár némely szempontból szerencsétlen dolog, hogy a buddhizmus addig nem jutott el a világhoz, mígnem Gautama követői úgy eltorzították e tiszteletközösség hagyományait és tanításait, hogy isteni lényt csináltak belőle, azért az ő emberi életéről szóló hitrege bármennyire is meg volt szépítve csodák sokaságával, igen rokonszenvesnek tűnt a buddhizmus északi vagy mahájána evangéliumának elfogadói számára.

³ Némely későbbi követője azt tanította, hogy a Sákjamuni Buddha szelleme rendszeres időközönként visszatér a földre élő buddhaként, s ezzel utat nyitottak végtelen számú buddha képmásnak, templomnak, szertartásnak és szélhámos „élő buddhának”. Így a nagy indiai tiltakozó vallása végül éppen azoktól a szertartási szokásoktól és szertartáskövetői ráolvasásoktól láncra verve ébredt, melyek ellen oly rettenthetetlenül harcolt s amelyekről oly hősiesen lerántotta a leplet.

⁴ ¶ A buddhista életfelfogásban megtett nagy előrelépés lényege az, hogy megértették a minden igazság viszonylagosságát. E feltételrendszeren keresztül a buddhisták képesek voltak összebékíteni és feloldani a saját vallási írásaikon belüli ellentmondásokat, valamint a maguk és sok más vallás írásai közötti különbségeket is. Azt tanították, hogy a kis igazság a felszínes elméknek, a nagy igazság a kiváló elméknek való.

⁵ E bölcsélet tartotta azt is, hogy a buddha (isteni) természete minden emberben benne lakozik; hogy az ember a maga igyekezetén keresztül eljuthat e belső isteniség felismeréséig. És e tanítás az urantiai vallás által valaha is előadható, egyik legtisztább képet mutatja az emberben lakozó Igazító igazságáról.

⁶ De Sziddhártha eredeti evangéliumának erős korlátját képezte, legalábbis a követői gyakorlatában az, hogy kísérletet tett az emberi sajátlénnyel teljes felszabadítására a halandói természet mindenféle korlátja alól azzal a módszerrel, hogy a sajátlénnyel elszigetelte a tárgyias valóságtól. Az igaz mindenségrendi ön-kiteljesítés a mindenségrendi valósággal való azonosulásból, valamint az energia, az elme és a szellem tér-korlátozta és idő-megszabta véges mindenségrendjével való azonosulásból ered.

⁷ És bár a buddhizmus szertartásai és külsőséges szokásai erősen megfertőződtek ama vidékekével, ahová eljutottak, ez az elfajzás nem teljesen így jelentkezett ama nagy gondolkodók bölcselői életében, akik időről időre a magukévé tették e gondolat- és hiedelemrendszert. Több mint kétezzer éven át Ázsia legkiválóbb elméi közül sokan foglalkoztak a tiszta igazságról és az Abszolút igazságáról való megbizonyosodás problémájával.

⁸ Az Abszolút magas szintű felfogásának kialakítására számos gondolkodási csatornán keresztül és kanyargós érvelési ösvények révén került sor. A végtelenséggel kapcsolatos eme tantétel felfelé tartó jellege nem volt olyan egyértelmű, mint amilyen az a héber istentanban az istenkép kialakulása esetében volt. Mindazonáltal voltak bizonyos szélesebb síkok, ahová a buddhista elmék eljutottak, elidőztek, s ahonnan tovább folytatták az útjukat a világegyetemek Elsődleges Forrásának megjelenítéséig:

⁹ ¶ 1. *A Gautama monda.* A felfogás alapját Sziddhártha, az indiai látnokherceg életének és tanításainak történelmi ténye képezte. E mondából hitrege lett, ahogy az évszázadokon áthaladt és ahogy bejárta Ázsia tágas vidékeit, míg végül meghaladta Gautama, mint a megvilágosodott felfogásának szintjét és további sajátosságokat kezdett felvenni.

¹⁰ ¶ 2. *A sok buddha.* Úgy érveltek, hogy ha Gautama eljött India népeihez, akkor a régmúltban és a távoli jövőben az emberiség népei szükségképpen meg voltak áldva és kétségkívül meg lesznek áldva az igazság más tanítóival is. Ebből eredt az a tanítás, hogy sok buddha volt, korlátlan és végtelen számú, sőt bárki törekedhet a buddhává válásra — a Buddha isteniségének elérésére.

¹¹ ¶ 3. *Az Abszolút Buddha.* Amikorra a buddhák száma közelített a végtelenhez, az akkori idők elméi szükségnek tartották, hogy ezen ormóttan felfogást újraegyesítsék. Ennek megfelelően azt kezdték tanítani, hogy minden buddha valamilyen felsőbbrendű lényeknek, végtelen és korlátlan létezésű Örökkévaló Egynek, a minden valóság Abszolút Forrásának a megnyilatkozása. Innentől kezdve a buddhizmus istenségképe, a legfelsőbb rendű formájában, elválik Gautama Sziddhártha emberi személyétől és túllép a pórázt jelentő emberszerű korlátokon. Az Örökkévaló Buddhára vonatkozó e végső felfogás jól azonosítható úgy, mint az Abszolút, néha pedig úgy, mint a végtelen VAGYOK.

¹² ¶ Bár az Abszolút Istenségről szóló eme felfogás sohasem tett szert nagy népszerűsége az ázsiai népek körében, képessé tette e vidékek értelmes elméit arra, hogy egyesítsék a világszemléletüket és összehangolják a mindenségtanukat. Az Abszolút Buddha felfogása néha majdnem-személyes, néha teljesen személytelen — még akár végtelen teremtő erő is lehet. Az ilyen fogalmak, bár hasznosak a bölcséletben, nem alapvetők a vallási fejlődéshez. Még egy emberszerű Jahve is több vallási értékkel bír, mint a buddhizmus vagy brahmanizmus végtelenül távoli Abszolútja.

¹³ Néha az Abszolútról még azt is gondolták, hogy részét képezi a végtelen VAGYOK-nak. Ám ezek az elmélkedések dermesztő megnyugvást jelentettek a sóvárgó tömegeknek, akik ígérő szavakra vágytak, akik az egyszerű sálemi evangéliumot akarták hallani, azt, hogy az Istenben való hit biztosíthatja az isteni kegyet és az örök továbbélést.

12. A BUDDHIZMUS ISTENKÉPE

¹ A buddhizmus mindenségtanának nagy gyengesége kettős volt: az India és Kína számos babonáságával való fertőzöttsége, valamint Gautama felemelése, először mint a megvilágosulté, majd pedig mint az Örökkévaló Buddháé. Éppen úgy, ahogy a kereszténység is szenvedett sok téves emberi bölcsélet befogadásától, úgy a buddhizmus is viseli emberi anyajegyét. De Gautama tanításai az elmúlt két és fél évezred során továbbfejődtek. A buddha fogalma egy felvilágosult buddhista számára nem jelenti jobban Gautama emberi személyiségét, mint amennyire a Jehova-fogalom azonosul a Hóreb szellemdémonnal a felvilágosult keresztény felfogásában. A szaknyelvi szűkösség a régebbi nevezéktan érzelmi indíttatású megtartásával együtt gyakran vezet oda, hogy az ember nem érti meg a vallási fogalmak fejlődésének valódi jelentőségét.

² ¶ Az istenkép, az Abszolút ellenében, fokozatosan elkezdett megjelenni a buddhizmusban. A gyökerei vissza-

nyúlnak a Keskeny Ösvény és a Széles Ösvény követői különválásának első napjaihoz. A buddhizmus ez utóbbi tagozatánál érett meg az Isten és az Abszolút kettős felfogása. Az istenkép lépésről-lépésre, századról-századra fejlődött, míg végül Japánban Rionin, valamint Hónen és Sínrán Shónin tanításaival e fogalom megteremtette az Amida Buddha vallás gyümölcsét.

³ E hívek körében azt tanítják, hogy a lélek, miután megtapasztalta a halált, dönthet úgy, hogy a nemléti nyugalom, a végleges lét elérése előtt még élvezzi a Paradicsomban való otlétet. Azt hirdetik, hogy ez az új üdvözülés Amida, a nyugati Paradicsom Isten isteni kegyelmében és szerető gondoskodásában való hit révén érhető el. Az amidisták a bölcséletükben kitartanak a Végtelen Valóság mellett, amely minden halandói felfogást meghalad; a vallásukban ragaszkodnak a végtelenül irgalmas Amidában való hithez, aki olyannyira szereti a világot, hogy egyetlen olyan halandó esetében sem engedi, hogy ne érje el a Paradicsom mennyei boldogságát, aki igaz hittel és tiszta szívvel fordul hozzá.

⁴ A buddhizmus nagy ereje abban van, hogy a hívei szabadon választhatnak igazságot az összes vallásból; ilyen választási szabadság ritkán jellemzett urantiai hitet. E tekintetben a japán Shin szakadár felekezet vált a világ leghaladóbb vallási csoportjainak egyikévé; felélesztették Gautama követőinek ősi hitterjesztői szellemét és elkezdtek tanítókat küldeni a többi néphez. E hajlandóságuk, hogy bármely vallásból vegyenek igazságot, valóban dicséretes hajlam, mely a Krisztus utáni huszadik század első felében a vallások hívei körében megjelent.

⁵ A buddhizmus maga a huszadik századi megújódását éli. A kereszténységgel való kapcsolatán keresztül a buddhizmus társadalmi jellege nagymértékben erősödött. A tanulási vágy újból felizzott a testvériség szerzetes papjainak szívében, és az e hiten keresztüli oktatás terjedése bizonyosan újabb lendületet ad a vallás evolúciójának.

⁶ Ezen írás elkészítésének idején Ázsia nagy része a buddhizmusban reménykedik. Vajon e nemes hit, mely oly hősiezen vonult végig a múlt sötét korszakain, be fogja-e fogadni még egyszer a kiterjedt mindenségrendi valóságok igazságát úgy, ahogy a nagy tanító tanítványai Indiában egykor figyeltek az őáltala közzétett új igazságra? Vajon ezen ősi hit válaszolni fog-e még egyszer az Istenre és az Abszolútra vonatkozó azon új felfogás bemutatásának megerősítő ösztönzésére, melyet oly régóta keres?

⁷ ¶ Az egész Urantia Mihály magasztos üzenetének hirdetésére vár, melyet nem terhelnek az evolúciós eredetű vallással való kapcsolatból származó, az ezerkilencszáz év során felgyülemlett tantételek és hitelvek. Az óra közeleg, amikor a buddhizmusnak, a kereszténységnek, a hinduizmusnak, sőt mindenféle hitű népnek megmutatkozik nem is a Jézusról szóló evangélium, hanem Jézus evangéliumának élő, szellemi valósága.

⁸ [Közreadta egy nebadoni Melkizedek.]